

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně **JUDr. K. T.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2017, čj. 29 Af 37/2012 - 175,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve výše nadepsané věci dne 5. 2. 2018 kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), společně s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[2] Stěžovatelka svůj návrh odůvodnila tím, že daňová povinnost stanovená rozhodnutími žalovaného dosahuje 6 176 127 Kč. Z jejího aktuálního daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2017 vyplývá, že se oproti již doloženým daňovým přiznáním za předchozí zdaňovací období hodnota jejího majetku snížila na pouhých 50 000 Kč a výše jejích pohledávek na 2 999 934,90 Kč, přičemž všechny její evidované pohledávky jsou předmětem dosud neskončených soudních řízení, a nelze je proto zatím realizovat. Za účetní období 2017 vykazuje ztrátu ve výši 25 319 Kč. K tomu stěžovatelka doložila odpisy pohledávek za rok 2017, seznam pohledávek k 31. 12. 2017 a k zániku právní osobnosti dlužníka G&C Pacific Niue Ltd. ke dni 24. 9. 2013 pak apostilovaný výpis z registru společností Anglie a Walesu, opatřený úředním překladem a elektronickou konverzí. Dále doložila evidenci práv zapsaných k její osobě v katastru nemovitostí ze dne 8. 1. 2017, z nichž je zřejmé, že nevlastní žádné nemovitosti. Dále uvedla, že z listu vlastnictví č. 217 pro k. ú. Lipůvka je zřejmé, že zde uvedené nemovitosti jsou doposud zapsány jako vlastnictví shora uvedeného neexistujícího subjektu, britské společnosti G&C Pacific Niue Ltd., pročež realizace zástavního práva nepřipadá v úvahu ani v teoretické rovině. Dále z centrální evidence cenných papírů ze dne 10. 1. 2018 doložila, že nevlastní žádné cenné papíry.

[3] Stěžovatelka poukázala také na to, že z centrální evidence exekucí vyplývá, že jsou proti ní vedena tři exekuční řízení. Generální inhibitoria založená v těchto exekučních řízeních stěžovatelce pod hrozbou trestněprávní sankcí zapovídají dispozice i s tím skrovným majetkem, který vlastní. Z oznámení o výši vypláceného důchodu ze dne 19. 12. 2017 vyplývá, že z něj v důsledku shora uvedených exekucí pobírá toliko nezabavitelnou částku ve výši 8.588 Kč, což stěžovatelce jen stěží postačí k obživě. Její příjmy z advokacie jsou doposud mizivé, což jí podle jejího názoru rozhodně nelze klást za vinu. Stěžovatelka dále uvedla, že to byla

veřejná moc, potažmo Česká advokátní komora, kdo jí dlouhodobým odpíráním zápisu do seznamu advokátů zamezil v advokátní činnosti.

[4] V doplnění návrhu ze dne 6. 2. 2018 stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu předložila protokol o vyřazení hmotného investičního majetku v hodnotě 112.250.000 Kč ke dni 31. 12. 2017. Z protokolu podle stěžovatelky vyplývá, že majetek pozbyla dílem ještě před vydáním napadených rozhodnutí a dílem jej vyřadila z důvodu naprostého opotřebování či naprosté nepoužitelnosti, která byla primárně zapříčiněna délkou soudních řízení, která vedla v souvislosti s ochranou práv k tomuto majetku. Upozornila rovněž na skutečnost, že proti usnesení zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 3 Afs 368/2017 - 91, jímž nebyl přiznán odkladný účinek její kasační stížnosti v související věci, podala ústavní stížnost.

[5] V dalším doplnění ze dne 15. 3. 2018 stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu dokládala svoji aktuální finanční situaci, přičemž soudu předložila zejména daňová přiznání za zdaňovací období let 2012 - 2016, oznámení o výplatě důchodu manžela stěžovatelky Ing. J. T. ve výši 7.919 Kč, jakož i doklady o platbě inkasa, nájemní smlouvu na užívanou nemovitost v B., vyúčtování za telefon a faktury svědčící o dalších výdajích stěžovatelky. Stěžovatelka dále v tomto v doplnění podrobně okomentovala jednotlivé položky vyřazovaného majetku dle předloženého protokolu. Z jejího komentáře vyplývají důvody, pro které stěžovatelka tento majetek nemůže použít k úhradě daňových povinností. Taktéž poukázala na to, že dokonce za příznivější majetkové situace rozhodl o odkladu vykonatelnosti daňových povinností Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 11. 12. 2012, č. j. 2 Afs 69/2012 - 114. Stěžovatelka v této souvislosti argumentuje nutností zachovat jednotu v rozhodování skutkově obdobných případů.

[6] Stěžovatelka také poukázala na několik usnesení obecných soudů různých stupňů, které jí v soukromoprávních sporech přiznaly úplné osvobození od soudních poplatků. Nejnověji dokládá usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 18. 1. 2018, čj. 32 C 112/2011 - 626, jímž jí bylo přiznáno úplné osvobození od soudního poplatku za dovolání. Domnívá se, že tímto usnesením byly autoritativně osvědčeny její majetkové poměry.

[7] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku poukázal na skutečnost, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti má zcela mimořádný charakter, neboť je jím prolamována zásada vykonatelnosti pravomocného rozhodnutí krajského soudu, jakož i pravomocného rozhodnutí správce daně. Lze jej proto aplikovat pouze ve zcela výjimečných případech. Dále uvedl, že spolu s výzvou k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mu nebyly zaslány přílohy k tomuto návrhu; zdůraznil však, že pro vyhovění takovému návrhu je třeba, aby byly kumulativně splněny všechny zákonné předpoklady (tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly újmu, dále, že tato újma je pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a konečně, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem). Podle žalovaného by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo dotknout důležitého veřejného zájmu, za nějž lze považovat zájem státu na řádném a včasném výběru vyměřených daňových povinností (tj. zájem státu získávat prostředky na financování důležitých celospolečenských výdajů prostřednictvím řádného výběru daní).

[8] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve upozornit, že ve výzvě ze dne 22. 3. 2018, kterou vyzval žalovaného k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, bylo ohledně příloh a doplnění tohoto návrhu odkázáno na přípis ze dne 19. 3. 2018 ve věci vedené pod sp. zn. 3 Afs 368/2017, jímž žalovaného vyzýval k vyjádření k opakovanému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky vedené pod

pokračování

[9] sp. zn. 3 Afs 368/2017. Jelikož Nejvyšší správní soud k tomuto přípisu přiložil doplnění a přílohy, které stěžovatelka paralelně doložila do všech věcí projednávaných před Nejvyšším správním soudem (pod. sp. zn. 3 Afs 368/2017, sp. zn. 3 Afs 18/2018 a sp. zn. 3 Afs 26/2018), považoval za postačující, pokud na tyto dokumenty ve výzvě k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku v této věci pouze odkáže. K návrhu na přiznání odkladného účinku ve věci sp. zn. 3 Afs 368/2017 poté žalovaný zaslal své vyjádření ze dne 22. 3. 2018, v němž na dotčené přílohy reagoval. Z uvedeného je patrné, že se žalovaný s těmito dokumenty seznámil, a měl tudíž možnost se k nim vyjádřit i v nyní projednávané věci.

[10] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny kasační stížnosti stěžovatelky (vedené pod sp. zn. 3 Afs 368/2017, sp. zn. 3 Afs 18/2018 a sp. zn. 3 Afs 26/2018) napadly třetímu senátu a budou jím projednány v souladu s platným rozvrhem práce, vydaným dle § 41 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Jiný postup rozdělení věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty, zákon ostatně ani nepřipouští. Rozvrh práce Nejvyššího správního soudu pro roky 2017 a 2018, je dostupný na www.nssoud.cz.

[11] Pokud jde o samotný návrh na přiznání odkladného účinku, podle § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) může soud přiznat žalobě odkladný účinek, „*jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*“. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[12] Při posouzení uvedených podmínek se Nejvyšší správní soud, stejně jako ve věci sp. zn. 3 Afs 368/2017, primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatelka uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů, opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že majetkové poměry uváděné stěžovatelkou hodnotil již vícekrát. V usnesení ze dne 31. 1. 2018, čj. 3 Afs 368/2017 - 91, nevyhověl návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který opřela o identické důvody jako nynější žádost. Poukázal přitom na skutečnost, že stěžovatelka dostatečně nevysvětlila, jak konkrétně naložila s majetkem, který vykazovala v roce 2013 a jak je možné, že z tohoto výnosu dosud neumořila své závazky; dospěl tak k závěru, že stěžovatelka dostatečně neosvětlila svou majetkovou situaci a tím nepředestřela taková konkrétní tvrzení a důkazy, ze kterých by byla zřejmá jí hrozící újma následkem vykonání napadených rozhodnutí. Tento závěr následoval zdejší soud i ve svém pozdějším rozhodnutí, vydaném v nyní pojednávané věci, jímž zamítl návrh stěžovatelky na osvobození od soudních poplatků (usnesení ze dne 27. 2. 2018, čj. 3 Afs 18/2018 - 74).

[14] Oproti dřívějšímu návrhu na přiznání odkladného účinku ve věci sp. zn. 3 Afs 368/2017 nyní stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu předložila podklady, kterými v souhrnu dokládá, že nedisponuje žádným majetkem větší hodnoty, má životní náklady v takové výši, aby je průběžně sotva pokryla z dosahovaných příjmů – zejména z výnosů podnikatelské činnosti, advokátní praxe a z jejího důchodu i z důchodu jejího manžela. V návrhu na přiznání odkladného účinku a z přiložených podkladů stěžovatelka poté podle názoru Nejvyššího správního soudu definuje možnou újmu jako faktickou nemožnost okamžité úhrady požadované daňové povinnosti následkem špatné majetkové situace. Právě v tom se situace liší od předchozího posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v usnesení čj. 3 Afs 368/2017 - 91, v němž stěžovatelka svou majetkovou situaci dostatečně neozřejmila. Nejvyššímu správnímu soudu poté nebylo zřejmé, proč by výkon napadených rozhodnutí žalovaného pro stěžovatelku ve vztahu k jejímu majetku měl znamenat vážnou újmu.

[15] Ani při zhodnocení aktuální situace však není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jak konkrétně by se doměřená daňová povinnost měla negativně projevit na stěžovatelčině majetkové a finanční situaci. Je sice zřejmé, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou exekučními tituly, na jejichž základě by mohlo být přistoupeno k jejich výkonu, z ničeho však nevyplývá, že by správce daně k daňové exekuci, sledující vymození předmětných daňových pohledávek, přistoupil. I pokud by se tak stalo, pak podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelce poskytuje primárně ochranu daňový řád. Je-li totiž předmětem nyní vedeného soudního přezkumu posouzení zákonnosti těchto exekučních titulů, jde o případ, na který pamatuje ustanovení § 181 odst. 1 daňového řádu, podle kterého správce daně může „*daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkáání úhrady nedoplatku*“. Je přitom zřejmé, že pokud by byly platební výměry (jako exekuční tituly) v důsledku soudního přezkumu zrušeny, pozbylo by případné vedení daňové exekuce svůj předmět. Podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu pak správce daně na „*návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena*.“

[16] Na základě uvedeného – a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka detailně prokazuje, že nedisponuje majetkem vyšší hodnoty – tedy Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatelce měla hrozit vážná újma v podobě nutnosti okamžité úhrady daňové povinnosti. Lze tedy shrnout, že ani výše vyměřené daňové povinnosti ve stěžovatelčině věci bez dalšího neznamená vznik újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 107 s. ř. s.

[17] Odvolává-li se stěžovatelka na usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2012, čj. 2 Afs 69/2012 - 114, je třeba upozornit, že od vydání tohoto usnesení uplynula doba více než pět let, během které se situace stěžovatelky průběžně měnila. Právě změna ve skutkových okolnostech (zbavení se majetku vysoké hodnoty a změna výtěžkových poměrů) byl důvod, pro který se Nejvyšší správní soud odchýlil v usnesení ze dne 31. 1. 2018, čj. 3 Afs 368/2017 - 91 od závěru plynoucího z usnesení ze dne 11. 12. 2012, čj. 2 Afs 69/2012 - 114. Tomuto závěru ostatně přisvědčil Ústavní soud v usnesení tohoto soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 483/18, jímž odmítl ústavní stížnost stěžovatelky proti shora citovanému usnesení ze dne 31. 1. 2018, čj. 3 Afs 368/2017 - 91. Ústavní soud zde mimo jiné uvedl, že stěžovatelka „*přehlídá, že v obou výše citovaných usneseních [usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2012, čj. 29 Af 86/2012 - 124, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2012, čj. 2 Afs 69/2012 - 114] bylo akcentováno, že stěžovatelka nemohla vykonávat advokacii pro vyloučení ze seznamu advokátů a navíc byla v pracovní neschopnosti. Tyto okolnosti však podle přezkoumávaného usnesení Nejvyššího správního soudu nyní již pominuly a s touto změnou se stěžovatelka v ústavní stížnosti dostatečně nevyrovnává*“. Argumentace stěžovatelky, mířící na sjednocování judikaturní praxe ve skutkově obdobných případech, proto

pokračování

neobstojí již jen z toho důvodu, že skutkové okolnosti v případě stěžovatelky doznaly pro posouzení nyní projednávané věci podstatných změn.

[18] Na výše uvedených závěrech nemůže ničeho změnit ani to, že obecné soudy v různých typech civilního řízení stěžovatelku osvobodily od soudních poplatků. V těchto věcech obecné soudy vyhodnotily, že majetková a finanční situace stěžovatelce nedovoluje zaplatit soudní poplatky. Tato skutečnost však sama o sobě přímo nesouvisí se stěžejní otázkou pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. s tím, zda stěžovatelce reálně hrozí újma výkonem napadených rozhodnutí. V této souvislosti, jak již bylo výše vyloženo, při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku byla majetková situace stěžovatelky pouze jednou oblastí, na jejíž hodnocení se zdejší soud zaměřil. Pro osud tohoto rozhodnutí však bylo stěžejní, že dočasného odvrácení hrozícího nepříznivého následku – tj. případného výkonu rozhodnutí je stěžovatelka schopna efektivně dosáhnout především v rámci případné daňové exekuce. Právě proto zde Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro odklad výkonu rozhodnutí.

[19] Lze tak uzavřít, že ani po posouzení všech skutkových novot neshledal důvod přiznat kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek. Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu